

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ในส่วนของทัศนคติ และ ในส่วนของกีฬาไทย รวบรวมและสรุปได้ดังนี้

ทัศนคติ

ความหมายของคำว่า "ทัศนคติ"

คำว่า ทัศนคติ มาจากศัพท์ภาษาลาตินว่า แอปตัส (Aptus) ซึ่งตรงกับคำว่า "เหมาะสม" (Fitness) หรือการปรับตัว (Adaptedness) นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้หลายอย่างดังนี้

เทอร์สตัน (Thurston 1967 : 479) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นตัวแปรทางจิตวิทยานิดหนึ่งที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยง่าย แต่เป็นความโน้มเอียงทางด้านจิตใจภายในแสดงออกให้เห็นได้โดยเป็นพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง นอกจากนี้ยังกล่าวว่า ทัศนคติเป็นเรื่องของความชอบ ความไม่ชอบ ความลำเอียง ความคิดเห็น ความรู้สึก และความเชื่อมั่นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ดังนั้น การวัดทัศนคติจึงวัดโดยตรงไม่ได้แต่สามารถวัดได้ในรูปของความคิดเห็น (Opinion) หรือการแสดงออกทางภาษา (Verbal expression) แต่ในการวัดนี้อาจเกิดความไม่แน่นอนได้หากผู้ตอบบิดเบือนหรือตอบไม่ตรงกับใจจริง

อนาสตาซี (Anastasi 1976 : 543) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง ความโน้มเอียงที่จะแสดงออกมาว่าชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น ต่อเชื้อชาติ ชนธรรมนิยม ประเพณี หรือ สถาบันต่าง ๆ เป็นต้น ทัศนคติไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรงแต่สามารถสรุปผลพาดพิง (Inferred) จากพฤติกรรมภายนอก ทั้งที่ต้องใช้ภาษาและไม่ใช้ภาษา

ฮิลการ์ด (Hilgard 1975 : 523) กล่าวว่า ทักษะคิด หมายถึง พฤติกรรม หรือความรู้สึกครั้งแรกที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อแนวความคิดใด หรือต่อสภาพการณ์ใด ๆ ในทางเข้าหาหรือหนีออกห่าง และเป็นความพร้อมที่จะตอบสนองไปในทางเอนเอียงที่จะไปในลักษณะเดิมเมื่อพบกับสิ่งดังกล่าวนั้นอีก

จากคำจำกัดความดังกล่าวแล้วข้างต้นพอสรุปได้ว่าทักษะคิด หมายถึง สภาพความพร้อมทางจิตใจ และอารมณ์ของบุคคลในอันที่จะสนองตอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือสภาพการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง โดยการแสดงท่าทีความรู้สึกในรูปของพฤติกรรม อันอาจเป็นไปในทางต่อต้านหรือสนับสนุน

องค์ประกอบของทักษะคิด

ทักษะคิดมีองค์ประกอบพื้นฐาน 3 ประการ คือ (ศรีสมร นุ่มสะอาด 2522 : 13-14)

1. ความรู้ ความเข้าใจ ความคิด (Cognitive Component) เป็นการตอบสนองต่อบุคคล ในลักษณะของการรับรู้ อันสืบเนื่องมาจากความคิด ความเชื่อที่มีต่อสิ่งของหรือปรากฏการณ์ต่าง ๆ วินิจฉัยข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับ ทำให้ทักษะคิดที่แสดงออกมาในแนวความคิดว่าอะไรถูก อะไรผิด

2. ความรู้สึก (Affective Component) เป็นลักษณะทางอารมณ์ของบุคคลที่คล้อยตามความคิด ความเชื่อ ถ้าบุคคลมีความคิดในแง่ดีต่อสิ่งใด ก็จะมีความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น ทักษะคิดจะแสดงออกในรูปของความรัก ความโกรธ ความชอบ ความพอใจ ความเกลียดหรือความไม่พอใจ

3. พฤติกรรม (Behavioral Component) คือ ความพร้อมที่จะกระทำอันเป็นผลเนื่องมาจากความคิด และความรู้สึก ซึ่งออกมาในรูปของการประพฤติ ปฏิบัติ โดยการยอมรับหรือปฏิเสธ และเป็นการกระทำที่สามารถสังเกตเห็นได้

ลักษณะสำคัญของทักษะคิด

ทักษะคิดจะเกิดขึ้นได้ก็เมื่อองค์ประกอบต่างๆ ดังกล่าวแล้วมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน พอจะสรุปลักษณะของทักษะคิดได้ ดังนี้ (ศรีสมร นุ่มสะอาด 2522 : 13-14)

1. ทศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือเกิดจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ไม่ใช่สิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด
2. ทศนคติเป็นสภาพการณ์ทางจิตใจที่มีอิทธิพลต่อความคิด และการกระทำของบุคคล เพราะเป็นส่วนประกอบที่กำหนดแนวทางให้ทราบล่วงหน้า ถ้าบุคคลประสบสิ่งใด ๆ แล้วบุคคลนั้น ๆ จะมีท่าทีต่อสิ่งนั้น ในลักษณะใด
3. แม้ว่าทศนคติจะเป็นสภาวะทางจิตใจที่มีความมั่นคงพอสมควร แต่ทศนคติก็น่าจะมีการเปลี่ยนแปลงได้ อันเนื่องมาจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ และการเรียนรู้

การวัดทศนคติ

สก๊อต (Scott 1968 : 206-210) กล่าวว่า การศึกษาเพื่อสร้างเครื่องมือวัดทศนคติจำเป็นต้องศึกษาถึงลักษณะของทศนคติ ดังนี้คือ

1. ทิศทางของทศนคติ (Direction) ทศนคติแสดงออกได้ 2 ทิศทาง คือ
  - 1.1 ทศนคติเชิงนิมาน หรือทศนคติทางบวก (Positive) เป็นความโน้มเอียงของอารมณ์ในทางชอบ ฟังพอใจ คล้อยตาม หรือเห็นด้วย ทำให้บุคคลอยากแสดงออก หรือปฏิบัติในทางดีต่อสิ่งนั้น ๆ
  - 1.2 ทศนคติเชิงนิเสธ หรือทศนคติทางลบ (Negative) เป็นความโน้มเอียงทางอารมณ์ ในลักษณะไม่ฟังพอใจ เกลียดหรือต่อต้านไม่เห็นด้วย ทำให้บุคคลเกิดความเบื่อบ่น ทนให้ห่างจากวัตถุสิ่ง หรือสภาพการณ์นั้น ๆ
2. ระดับของทศนคติ (Magnitude) หมายถึง การที่บุคคลแสดงความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น อาจมีความรู้สึกเพียงผิวเผิน เล็กน้อย หรือลุ่มลึก ทศนคติดระดับผิวเผิน จะไม่มีความคงที่เปลี่ยนแปลงง่าย ส่วนทศนคติดระดับลุ่มลึกจะคงทนถาวรและเปลี่ยนแปลงยาก
3. ความเข้มของทศนคติ (Intensity) หมายถึง ปริมาณของความรู้สึกหรือความคิดเห็นที่ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งจะปรากฏในรูปของความรู้สึกต่อสิ่งนั้นมาก หรือน้อยเพียงใด

จวินทร์ ชานีรัตน์ (2519 : 8) ได้กล่าวถึง การวัดเจตคติ หรือทศนคติของพลศึกษา (Attitude test) ว่าการจัดเจตคติ หรือทศนคติทางพลศึกษาที่จะวัดนี้ ได้แก่ การวัดในเรื่องต่าง ๆ ที่แสดงออกในทางดีที่เป็นผลมาจากการเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษา และการกีฬา ได้แก่

1. ความสนใจ และการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา และกีฬา
2. เวลามาเรียน และตั้งใจเรียนอย่างกระตือรือร้น
3. การตรงเวลาต่อการเรียน
4. การแต่งกายอย่างเหมาะสมต่อการเล่นกีฬา
5. ความระมัดระวังเอาใจใส่ในการป้องกันอุบัติเหตุทางกีฬา
6. รักการบริการช่วยเหลือร่วมมือเป็นพิเศษทางพลศึกษาให้แก่ส่วนร่วม เป็นพิเศษ

กีฬาไทย

ความเป็นมาและวิวัฒนาการของกีฬาไทยพอจะกล่าวโดยสรุปได้ว่า การเล่นกีฬาไทยได้เริ่มมีมาแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมา และได้วิวัฒนาการเรื่อยมา ในระยะเริ่มแรกนิยมเล่นกันในวันสำคัญต่าง ๆ เช่น งานบวช วันตรุษ-สงกรานต์ เป็นต้น เนื่องจากอยู่ในภาวะสร้างชาติ และภาวะศึกสงคราม ทำให้ต้องมีการเตรียมทัพอยู่ตลอดเวลาจนในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น ไทยได้ทำสงครามเก้าทัพกับพม่า การรบส่วนใหญ่เป็นแบบตะลุมบอน จึงได้มีการฝึกทหารในการใช้อาวุธสั้น อันได้แก่ มีด ดาบ กระบี่กระบอง มวยไทย เพื่อฝึกคนให้มีความแข็งแรง มีความสามารถในการรบ จึงจัดได้ว่าเป็นการพลศึกษาเพื่อการสงคราม โดยเฉพาะกระบี่กระบองได้รับความนิยมเป็นอันมากในสมัยรัชกาลที่ 2 (พงศเกิดแก้ว 2526 : 58-59) จนมาในระยะหลังภาวะศึกษาสงครามได้ลดน้อยลง จึงได้มีการส่งเสริมการเล่นกีฬาไทยอย่างกว้างขวาง พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงส่งเสริมโดยตรงตั้ง "มวยหลวง" เพื่อทำหน้าที่เผยแพร่ควบคุม และจัดการฝึกฝนให้กับชายไทย โดยควบคุมกีฬามวยไทย กระบี่กระบอง ดาบ ตะกร้อ ว่าว เป็นต้น พระองค์ทรงแต่งตั้งผู้มีฝีมือในด้านนี้ให้เป็นหัวหน้า และให้บุคคลดังกล่าวมียศตำแหน่งด้วย เช่น หมื่นมวยแม่หมัด และขุนซังัดเชิงรุก ผู้ที่ได้เป็นมวยหลวงเหล่านี้จะได้รับพระราชทานเบี้ยหวัดรายปี และไม่ต้องเสียส่วยอากรใด ๆ ทั้งสิ้น และคอยจัดกีฬาไทยดังกล่าวออกแสดงในงานต่าง ๆ ตามพระราชประสงค์ ทำให้มีผู้นิยมเล่นกีฬา และจัดเป็นกีฬาประจำชาติมาจนปัจจุบัน เช่น การเล่นมวยไทย กระบี่กระบอง ดาบ การแข่งเรือ ว่าว ตะกร้อ เป็นต้น (พงศเกิดแก้ว 2526 : 63)

ดังได้กล่าวมาแล้วว่ากีฬาไทยได้รับการสนับสนุนส่งเสริมมาตั้งแต่สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น จนกระทั่งได้มีหน่วยงานที่รับผิดชอบ คือ สมาคมกีฬาไทย มีหน้าที่ส่งเสริม เผยแพร่และดำเนินการจัดการแข่งขันกีฬาไทย ทั้งกระบี่กระบอง มวยไทย ว่าว ตะกร้อ หมากกรุก สะกา และกีฬาประเภทกีฬาพื้นเมืองของไทยด้วย โดยได้จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย เมื่อวันที่ 5 มกราคม พ.ศ. 2475 และเรียกชื่อว่า "สมาคมกีฬาสยาม" เลขทะเบียนที่ 120 วัตถุประสงค์ของสมาคม คือ

1. ดำรงไว้ซึ่งกีฬาอันถือเป็นศิลปะ และวัฒนธรรมประจำชาติ
2. เพื่อส่งเสริม และสนับสนุนกีฬาประจำชาติไทย คือ ว่าว ตะกร้อ กระบี่ กระบอง มวยไทย และกีฬาอื่น ๆ ที่เห็นสมควร
3. เพื่อเผยแพร่ และรักษาไว้ซึ่งกีฬาอันเป็นศิลปะ และวัฒนธรรมของชาติ แก่ชนรุ่นหลัง
4. จัดให้มีการแข่งขันกีฬาไทยอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง

สมาคมกีฬาไทย ได้ปรับปรุงกิจกรรมของสมาคมทั้งในด้านการให้บริการการจัดหาบุคลากรบริหารงาน การจัดการแข่งขัน และเผยแพร่ให้เป็นไปอย่างกว้างขวาง โดยจัดให้มีการแข่งขัน ณ ท้องสนามหลวง จวบจนปัจจุบัน (พong เกิดแก้ว 2526 : 115-116)

ในปี พ.ศ. 2501 บัว นิลอาษา (อ้างโดย สัมพันธ์ พงษ์ทอง 2526 : 25) ได้เขียนหนังสือ "แนวสอนอาวุธโบราณ" ที่ได้คิดค้นขึ้นจากหลักเดิม โดยรวบรวม เรียบเรียง การเล่นกระบี่กระบอง ออกเป็นอาวุธต่าง ๆ ดังนี้

อาวุธ มี 7 อย่าง คือ

1. กระบี่
2. กระบอง
3. ดาบสองมือ
4. ดาบโล่
5. ง้าว
6. ไม้สั้น หรือดั่ง
7. มวยไทย

ในส่วนของกีฬาไทยชนิดกระบี่กระบองนั้น มนุษย์ได้มีการรู้จักการใช้อาวุธมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ เพราะอาวุธเป็นเครื่องมือสำคัญในการใช้แสวงหาอาหาร และใช้เป็นอาวุธสำหรับป้องกันตัวที่อาจจะเกิดจากศัตรู และสัตว์ร้ายต่าง ๆ วัตถุที่นำมาใช้เป็นอาวุธมักเป็นวัตถุแข็งแรงตามธรรมชาติ และหาได้ง่าย ฉะนั้นอาวุธจึงมีความแตกต่างกันรูปร่างลักษณะ และคุณภาพ ครั้นมนุษย์มีความเจริญขึ้น ก็มีการดัดแปลงอาวุธให้มีรูปร่างลักษณะที่เหมาะสมกับงาน และผู้ใช้รวมทั้งมีคุณภาพดีขึ้นด้วย ซึ่งต่อมาได้ใช้เพียงการล่าสัตว์มาเป็นอาหาร หรือป้องกันตนเอง แต่มีการนำมาใช้เพื่อการประหารชีวิตหรือพวกเดียวกันเอง

ชนชาติไทยก็มีการใช้อาวุธกันมาแต่โบราณ ทั้งเพื่อการหาอาหาร และการสงครามอาวุธเหล่านั้นก็คือศาสตราวุธที่ใช้ในการสงคราม จึงทำให้เชื่อได้ว่ากระบี่กระบองเป็นเกมการเล่นของนักรบไทยแต่โบราณ ที่มีการสอนกันตามสำนักดาบ กรม กองทหารต่าง ๆ เพื่อฝึกร่างกายให้แข็งแรง รู้จักศิลปะในการป้องกันตัวและเป็นกำลังสำคัญของกองทัพ ดังในประวัติศาสตร์การทำสงครามของไทย ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมา จนมาถึงในรัชกาลที่ 2 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ทรงโปรดกีฬากระบี่กระบองเป็นอันมาก และได้ทรงกล่าวถึงการเล่นกระบี่กระบองไว้ในหนังสืออิเหนา ตอนอิเหนาเข้าพบท้าวหมื่นหยงว่า "ได้ยินเขาระบือลือแล้วว่า เจ้าชำนานการกระบี่ ทำทางทำนองคล่องดี วันหนึ่งจรำให้หน้าดู แล้วให้เสนากิดาหยันจัดกันขันตีที่ละคู่ ทั้งไล่ตั้ง ดาบ เจลยมลายู จะได้ดูเล่นเป็นขวัญตา" (เพลง เกิดแก้ว 2526 : 58)

สัมพันธ์ พงษ์ทอง (2526 : 216) ได้กล่าวถึง การเล่นกระบี่ ว่าเป็นการเล่นอย่างหนึ่งของกระบี่กระบอง ซึ่งประกอบไปด้วยการเล่นโดยใช้อาวุธต่าง ๆ เช่น กระบี่ ดาบสองมือ พลอง ง้าว เป็นต้น กระบี่กระบองเป็นการเล่นโดยจำลองรูปแบบของการรบสมัยโบราณมาใช้เล่นเพื่อเป็นการฝึกซ้อมการรบ ปัจจุบันเล่นเพื่อความสนุกสนาน ใช้ในการป้องกันตัว และดำรงไว้เป็นวัฒนธรรมสืบต่อไป

เนื่องในโอกาสที่มีการปรับปรุงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้มีการนำวิชากระบี่กระบองบรรจุไว้ในหลักสูตรวิชาพลศึกษา โดยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หลักสูตรพุทธศักราช 2521 ได้เปิดให้มีการเรียนการสอน ดังนี้

กลุ่มวิชาบังคับ (กรมวิชาการ 2529 : 54)

พ 203 ระเบียบ 1

พ 204 ระเบียบ 2

กลุ่มวิชาเลือก (กรมวิชาการ 2529 : 55-56)

พ 013 ดาบสองมือ 1

พ 014 ดาบสองมือ 2

พ 018 พลอง 1

พ 019 พลอง 2

พ 0134 ง้าว

ส่วนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หลักสูตรพุทธศักราช 2524 ได้จัดให้มีการเรียนการสอน วิชากระบี่กระบอง ในกลุ่มวิชาเลือกและวิชาบังคับ ไว้ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 165-166)

กลุ่มวิชาบังคับ

พ 006 ดาบสองมือ

พ 007 พลอง

กลุ่มวิชาเลือก

พ 0125 ง้าว

อนึ่ง พong เกิดแก้ว คิษย์ท่านหนึ่งของท่านอาจารย์นาค เทพหัสดิน ณ อยุธยา ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเล่นกระบี่กระบอง (พong เกิดแก้ว 2524 : 464) ไว้ว่า

1. ใช้สำหรับต่อสู้ป้องกันภัยได้เป็นอย่างดี
2. เป็นการพลศึกษาที่ดี คือ เป็นการออกกำลังกายทุกส่วนของร่างกาย
3. เป็นกีฬาที่ฝึกน้ำใจได้เป็นอย่างดี
4. เป็นเกมที่ฝึกอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย โดยเฉพาะการตัดสินใจ
5. เป็นการเชิดชูศิลปะประจำชาติ

สำหรับมวยไทยเป็นกีฬาที่สืบเนื่องมาแต่โบราณ เช่นเดียวกับกระบี่กระบองใน การทำสงครามรบพุ่งต่อสู้ในระยะประชิดตัว ได้มีการใช้มือ เท้า เข่า ศอก ชกตอย เตะ ถีบ คู่ต่อสู้ คือ การใช้มวยไทยผสมผสานกับการใช้ศาสตราวุธในการต่อสู้

ฟอง เกิดแก้ว (2526 : 120) ได้กล่าวถึงมวยไทยว่า มีลักษณะพิเศษไปว่า ศิลปะการต่อสู้ของชนชาติใด เพราะมีการขึ้นครูและไหว้ครู มีการใช้อวัยวะของร่างกาย เป็นอาวุธ คือ มือ เท้า เข่า ศอก ทำอันตรายต่อกู่ต่อสู้ด้วยการ ชก ตอย เตะ ถีบ ศอก ได้อย่างเต็มที่ ลีลาในการต่อสู้บรรพบุรุษบรรพบุรุษได้คิดค้น แม่ไม้และลูกไม้มวยไทยไว้มาก มาย เช่น ทูมานแหวกฟอง โคนเขาพระสุเมรศอกกลับ จะระเข้าพาดหาง เป็นต้น

นอกจากนั้น ยังได้กล่าวถึงชื่อเสียงของมวยไทยไว้อีกว่า มวยไทยได้สร้าง ชื่อเสียงให้กับประเทศชาติเป็นอย่างมาก ดังในสมัยอยุธยา นายขนมต้มชกชนะนักมวยพม่าถึง 10 คน ผลิตโดยไม้เท้า และเจ้าพระยาพิชัยดาบหัก ชนะเลิศในมวยไทยจนเป็นที่โปรดปราน ของพระเจ้าตากสิน ในสมัยรัตนโกสินทร์มวยไทยก็ได้สร้างชื่อเสียงอีก โดย หลาวเลิศฤทธิ์ ได้แสดงให้เห็นว่ามวยไทยมีความสามารถเหนือมวยสากล โดยชนะ เลี้ยว แอสปีโนซ่า รองแชมป์โลกชาวฟิลิปปินส์ ประวัตติ ประวัตินงษ์ไทยชนะ ไทก๊ก (มวยจีน) พันศักดิ์ วิรัชชัย ชนะคาราเต้ (มวยญี่ปุ่น) อุดลย์ ศรีโสธร ชนะ มวยปล้ำ (ชาวอินเดีย) ทีมมวยไทย ชนะทีมคิกบ็อกซิ่ง ทีมมวยไทย ชนะทีม กังฟู (มวยจีน) และทีมมวยชานตุง แพ้ทีมมวยไทย อย่างราบคาบ จากนั้นมามวยไทยก็เป็นที่นิยมของชาติต่างชาติเป็นจำนวนมาก จึงมีนักมวย ไทยได้เปิดทำการสอนมวยไทยให้แก่ชาวต่างชาติ จนเกิดการลอกเลียนแบบมวยไทยโดย ชาวญี่ปุ่น และตั้งชื่อมวยที่ลอกเลียนแบบนั้นว่าคิกบ็อกซิ่ง (Kick Boxing) (ฟอง เกิดแก้ว 2526 : 123)

เพื่อเป็นการอนุรักษ์ศิลปะการต่อสู้แบบมวยไทย และให้ลูกหลานไทยได้เรียนรู้ ศิลปะมวยไทย จึงมีการบรรจุวิชามวยไทย ไว้ในหลักสูตรวิชาพลศึกษา ไว้ในระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น และตอนปลาย ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2521 และ 2524 ตามลำดับ ดังนี้ ใน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พ 0132 มวยไทย ไว้ในกลุ่มวิชาเลือก (กรมวิชาการ 2529 : 56) ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พ 0123 มวยไทย ในกลุ่มวิชาเลือก (กระทรวง ศึกษาธิการ 2525 : 166)

ในส่วนกีฬาตะกร้อ ฟอง เกิดแก้ว (2526 : 125) ได้กล่าวถึงการเล่นตะกร้อในประเทศไทย ว่ามีมาช้านานแล้ว จนถือว่าเป็นกีฬาพื้นเมืองของไทย ดังในสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ปรากฏว่าคนไทยเล่นลูกกลมที่ทำมาจากหวายโดยการโยนรับกันด้วยมือ และเตะกันด้วยเท้า นอกจากนี้ทางราชการได้จัดสานตะกร้อขนาดใหญ่สำหรับใส่ธงไทยที่กระทำผิดร้ายแรง โดยให้ช่างเตะไปตามถนนอีกด้วย นี่แสดงให้เห็นว่าคนไทยเรานั้นรู้จักการเล่นตะกร้อ และเล่นตะกร้อกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษจวบจนปัจจุบัน

การแข่งขันตะกร้อของไทยมีอยู่ด้วยกัน 4 ประเภท คือ

1. ตะกร้อวง หรือตะกร้อเตะทน
2. ตะกร้อลอดบ่วง หรือลอดห่วง
3. ตะกร้อข้ามตาข่าย
4. ตะกร้อชิงธง (ฟอง เกิดแก้ว 2526 : 127)

กระทรวงศึกษาธิการ ได้เล็งเห็นประโยชน์ในการที่จะอนุรักษ์กีฬาตะกร้อให้คงอยู่สืบต่อไป จึงจัดวิชาตะกร้อไว้ในหลักสูตร การเรียนการสอนในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (กรมวิชาการ 2529 : 54-56) ไว้ดังนี้

พ 305 ตะกร้อ 1

พ 306 ตะกร้อ 2

พ 0125 ตะกร้อ 3 (วิชาเลือก)

ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หลักสูตรพุทธศักราช 2524 ก็ได้จัดการเรียนการสอนวิชาตะกร้อไว้ในกลุ่มวิชาเลือก (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 166) คือ พ 0131 ตะกร้อ

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าออกเป็น 2 ทางคือ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ และประสิทธิภาพการเรียนกับส่วนที่เกี่ยวข้องกับกีฬาไทย ซึ่งรวบรวมและสรุปได้ดังนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ เรื่องแรกเป็นทัศนคติต่อการเรียนโดยทั่วไป ซึ่งทำการศึกษาในปี พ.ศ. 2514 โดย นภาพร เมษรักษ์วานิช (2514 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนรัฐบาลในเขตพระนคร จำนวน 400 คน นอกจากนั้นยังเปรียบเทียบความแตกต่างเกี่ยวกับนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียน จำแนกตามเพศและแผนกวิชา ผลการวิจัยพบว่านิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลการเรียนสูงมีนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ นักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์มีนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนแผนกศิลป์ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างแผนกวิชาทั้งในเพศเดียวกันและระหว่างเพศ ปรากฏว่า คะแนนนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีข้อน่าสังเกตคือ นักเรียนชายแผนกวิทยาศาสตร์กับนักเรียนหญิงแผนกศิลป์ และนักเรียนหญิงแผนกวิทยาศาสตร์กับนักเรียนหญิงแผนกศิลป์มีทัศนคติในการเรียนไม่แตกต่างกัน และสุดท้ายเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศในแผนกเดียวกัน ปรากฏว่าคะแนนนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียน ไม่แตกต่างกัน แต่มีข้อน่าสังเกตคือนักเรียนหญิงแผนกศิลป์มีทัศนคติดีกว่านักเรียนชายแผนกศิลป์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

หลังจากนั้นผลงานวิจัยที่ศึกษาเฉพาะส่วนที่เป็นทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับผลศึกษาโดยตรง พบว่า ในปี พ.ศ. 2525 โฆสิต แจ็งสกุล (2525 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษากับสมรรถภาพทางกายของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดขอนแก่น ทั้งชายและหญิง จำนวน 435 คน โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานนานาชาติ และแบบวัดทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองในการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสัมพันธ์กับสมรรถภาพทางกายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในปีเดียวกัน ศุภชัย มั่นใจตน (2525 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อวิชาพลศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ และสร้างเกณฑ์ปกติวิสัยเกี่ยวกับทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อวิชาพลศึกษา โดยศึกษาจากนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 720 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับดี
2. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัดมีคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาไม่แตกต่างกัน
4. นักเรียนในภาคเหนือกับภาคใต้มีคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาต่างกัน
5. เกณฑ์ปกติวิสัยคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในระดับดีมาก ดี ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก จะมีคะแนนรวมทัศนคติทางพลศึกษาเรียงตามลำดับดังนี้ ตั้งแต่ 211.06 ขึ้นไป 191.32-211.05 151.83-191.31 132.09-151.82 และตั้งแต่ 132.08-ลงมา

ในปีต่อมา โสภกา โกมลวัฒน์พงศ์ (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง "การเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด" โดยศึกษาจากนักเรียนอาชีวศึกษาชาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 800 คน โดยใช้มาตรวัดทัศนคติทางพลศึกษาของสุรศักดิ์ ศุภเมธีวรกุล ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนอาชีวศึกษามีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาในระดับปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบกันพบว่านักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนอาชีวศึกษาต่างจังหวัด มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนอาชีวศึกษาในต่างจังหวัดมีค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติสูงกว่านักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพ

ในปีเดียวกัน วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง (2526 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง "ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับความสามารถทางทักษะกีฬาทั่วไปของนักเรียนในโรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคัดสรรด้านทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียนกับความสามารถ

ทางทักษะกีฬาทั่วไปของนักเรียน โรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ครูพลศึกษาซึ่งทำหน้าที่หัวหน้าหมวดวิชาพลศึกษานามัยในโรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร 5 แห่ง ๆ ละ 1 คน รวมจำนวน 5 คน และนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร 5 แห่ง ๆ ละ 90 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 450 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. ปัจจัยคัดสรรด้านทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียนกับความสามารถทางทักษะกีฬาทั่วไปของนักเรียนโรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร ไม่มีความสัมพันธ์กัน

2. ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนโรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครอยู่ในเกณฑ์ดี และมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ต่อมาในปี พ.ศ. 2527 อัญชลี บุญเดช (2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษา ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว พร้อมทั้งเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง จำนวน 693 คน พบว่า

1. นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดประสงค์ของการต่อสู้ป้องกันตัว อยู่ในระดับมากคือคนทั่วไปฝึกการต่อสู้กันเพื่อการออกกำลังกาย เพื่อใช้ต่อสู้ และป้องกันอันตรายให้กับตนเอง และช่วยเหลือผู้อื่น อีกทั้งป้องกันมิให้ผู้อื่นมารังแก

2. นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและการฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวอยู่ในระดับมากที่สุดคือ ควรฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวในขณะที่ร่างกายแข็งแรง และจิตใจอยู่ในสภาพที่แจ่มใส การฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวเป็นคู่ โดยเปลี่ยนกันเป็นฝ่ายรุก และฝ่ายป้องกันสลับกัน ทุกคนมีโอกาสเลือกฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวได้ตามความถนัด และความเหมาะสม ครูพลศึกษาควรมีความรู้ทางด้าน การต่อสู้ป้องกันตัว

3. นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์และการนำไปใช้ของการต่อสู้ป้องกันตัวอยู่ในระดับมากที่สุดคือ การต่อสู้ป้องกันตัวมีส่วนช่วยแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ ช่วยเสริมสร้างความแข็งแรงของร่างกายและจิตใจได้ ทำให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสุขุมรอบคอบ

4. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีความคิดเห็นว่า วัตถุประสงค์ การเรียน การสอน การฝึก ประโยชน์ และการนำไปใช้ของการต่อสู้ป้องกันตัว ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกีฬาไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกีฬาไทยนั้นพบว่ามีไม่มากนัก แยกเป็นกีฬากระบี่กระบอง กีฬามวยไทย และกีฬาตะกร้อ ดังต่อไปนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกีฬากระบี่กระบอง

ปี พ.ศ. 2523 เอนก ช้างน้อย (2523 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษานักวิชาการ เรียนการสอนวิชากระบี่กระบอง ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร โดยการใช้แบบสอบถามกับครูผู้สอนวิชากระบี่กระบองจำนวน 55 คน และนักเรียนที่เรียนวิชากระบี่กระบองมาแล้วจำนวน 350 คน ผลการวิจัยพบว่าปัญหาที่ครูประสบมากเกี่ยวกับ วิชากระบี่กระบอง ได้แก่ ด้านวิถีปลูกฝังและสร้างแนวคิด ในการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ความไม่เหมาะสมของสถานที่ การขาดความระมัดระวังของนักเรียนในการใช้และเก็บ อุปกรณ์กระบี่กระบอง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ได้ผลทางออกกำลังกาย การมอบหมายงานให้นักเรียนฝึกซ้อมนอกเวลาในโรงเรียน เวลาที่ใช้ในการทดสอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง และกล้าที่จะเผชิญต่อภาวะต่าง ๆ อย่างมีหลักการและเหตุผล และด้าน ประสิทธิภาพ ทักษะการใช้อาวุธต่อสู้ป้องกันตัว ส่วนนักเรียนประสบปัญหามากทางด้านทักษะ ของครู สถานที่เรียนมีพื้นที่แค้ง การจัดกิจกรรมให้เหมาะกับการเรียนศิลปะวัฒนธรรมไทย การสอนทักษะรำ และด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะการเคลื่อนไหว สอนทักษะ ทำรำ และด้านความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการเคลื่อนไหว อันเป็นธรรมชาติของ วิชากระบี่กระบอง

จากการเปรียบเทียบปัญหาของครู และนักเรียนที่ได้ประสบ ปรากฏว่าด้านทักษะ ของครู ความไกลของสถานที่ การใช้อาวุธจริงมาประกอบการเรียนการสอนการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนให้ได้ผลทางด้านออกกำลังกาย การมอบหมายให้นักเรียนฝึกนอก เวลาในโรงเรียน การทดสอบความรู้รอบตัว เกี่ยวกับวิชากระบี่กระบอง ความเชื่อมั่น ในตนเอง และกล้าที่จะเผชิญภาวะต่าง ๆ อย่างมีหลักการและเหตุผล มีความแตกต่างกัน

ปี พ.ศ. 2526 สัมพันธ์ พงษ์ทอง (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ลักษณะและรูปแบบของการเล่นกระบี่กระบองร่วมสมัย" โดยทำการศึกษาจากสำนักกระบี่กระบองรวม 10 แห่ง พบว่า ลักษณะการเล่นกระบี่กระบองร่วมสมัย เช่น ลักษณะของการถวายบังคม การขึ้นพรหม การรำไม้รำ และการต่อสู้เป็นต้น มีลักษณะที่เป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละสำนัก และมีบางลักษณะของการเล่นเป็นไปในทำนองเดียวกัน รูปแบบของการเล่นกระบี่กระบองร่วมสมัยส่วนใหญ่มีรูปแบบเหมือนกันกล่าวคือ รูปแบบของการเล่นจะเริ่มจากการถวายบังคม การขึ้นพรหม การรำไม้รำ และการต่อสู้ มีบางรูปแบบซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะในการเล่นกระบี่กระบองของแต่ละสำนัก ซึ่งมีส่วนที่เพิ่มขึ้น ได้แก่ การถวายบังคมเร็ว การขึ้นพรหมเร็ว เป็นต้น

และในปีเดียวกัน บุญทัน ม่วงชื่น (2526 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว" วิชาพลศึกษาที่นำมาศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ คือ วิชาดาบสองมือ และวิชากิจกรรมเข้าจังหวะ โดยทำการศึกษาจากนักเรียนชายและหญิงอายุระหว่าง 15-17 ปีที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาแบบสหศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบคุณภาพ เอ็มพีไอ เพื่อจำแนกบุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่างและคะแนนเฉลี่ยวิชาพลศึกษา ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยมีรายละเอียดที่น่าสนใจ ดังนี้ คือ

1. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาดาบสองมือแตกต่างกับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
2. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาดาบสองมือแตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
3. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาดาบสองมือแตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
4. นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาดาบสองมือแตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยไทย ไม่พบว่ามีผลงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชามวยไทย แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหว และประวัติกีฬามวยไทย โดยมีรายละเอียดดังนี้

ในปี พ.ศ. 2518 เพ็ญประภา เข้มแดง (2518 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "วิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหวของอาวุธมวยไทย" เพื่อศึกษา ริแอกชั่นไทม์ และแรงกระทบของอาวุธ หมัด ศอก และเตะ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักมวยอาชีพจากค่ายมวยต่าง ๆ ในกรุงเทพ 7 ค่าย จำนวน 20 คน และบุคคลธรรมดา 20 คน ในการทดลองจะทำท่า 3 ท่า คือ หมัด ศอก และเตะ แต่ละท่า 3 ครั้ง แยกเป็นชายและชาย วัดริแอกชั่นไทม์ด้วยเครื่องวัดเวลาอิเล็กทรอนิกส์ วัดแรงกระทบด้วยไดนาโมมิเตอร์จะเปรียบเทียบกับนักมวยกับบุคคลธรรมดา ในกลุ่มที่มีน้ำหนักใกล้เคียงกัน (50-55 กิโลกรัม) ในช่วงที่ถนัดพบว่า ริแอกชั่นไทม์ค่าเฉลี่ยของหมัดใช้เวลา 1.07 วินาที ช้ากว่าบุคคลธรรมดาที่มีค่า .92 วินาที ($P < .05$) ศอกนักมวยมีค่าเฉลี่ย .99 วินาที บุคคลธรรมดา .89 วินาที เตะนักมวยมีค่าเฉลี่ย 1.22 วินาที บุคคลธรรมดา 1.17 วินาที ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในด้านแรงกระทบนักมวยมีค่าเฉลี่ยของหมัด 223.35 กิโลกรัม บุคคลธรรมดา 221.10 กิโลกรัม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ศอก บุคคลธรรมดาหนักกว่ามีค่า 187.90 กิโลกรัม และนักมวยมีค่า 142.20 กิโลกรัม ($P < .05$) ส่วนการเตะ นักมวยเตะได้แรงกว่า มีค่า 401.39 กิโลกรัม และบุคคลธรรมดามีค่า 256.43 กิโลกรัม ($P < .05$) และเมื่อเปรียบเทียบในนักมวยน้ำหนักต่างกัน พบว่า นักมวยที่มีน้ำหนัก 44 - 49 กิโลกรัม มีแรงกระทบน้อยกว่านักมวยที่หนัก 50-55 กิโลกรัม ทั้งหมัด ศอก และเตะ แต่ในด้านริแอกชั่นไทม์ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งหมัด ศอก และเตะ

เมื่อเปรียบเทียบริแอกชั่นไทม์ ระหว่างช่วงที่ถนัดและไม่ถนัด ของนักมวยและบุคคลธรรมดา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนแรงกระทบนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในหมัด ศอก และเตะ ทั้งในนักมวยและบุคคลธรรมดา

และต่อมาในปี พ.ศ. 2522 โปษสวัสดิ์ แสงสว่าง (2522 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "พัฒนาการกีฬามวยไทย" เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของกีฬามวยไทย ทางด้านจุดมุ่งหมาย วิธีการฝึก และการแข่งขันกีฬามวยไทย ตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ โดยศึกษาค้นคว้าจากเอกสารจดหมายเหตุ ทั้งที่เป็นปฐมภูมิและทุติยภูมิ รวมทั้งสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยไทย

ผลการวิจัยพบว่า จุดกำเนิดของกีฬามวยไทย อาจเนื่องมาจากการดำเนินชีวิตในสมัยโบราณ ที่ต้องต่อสู้กับภัยธรรมชาติ โดยใช้วิธีต่าง ๆ ของร่างกาย เป็นอาวุธต่อสู้และป้องกันตัว ซึ่งต่อมาได้มีการคิดค้น ปรับปรุงการใช้วิธีต่าง ๆ เหล่านั้นให้เหมาะสม มีการฝึกหัด ฝึกซ้อม ในสำนักมวย โดยครูมวยที่มีชื่อ เมื่อยามสงครามก็ได้นำเอาศิลปะมวยไทย มาใช้ควบคู่กับอาวุธประเภทต่าง ๆ เพื่อให้การรบมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเมื่อยามว่างเว้นจากสงคราม ก็นิยมจัดให้มีการแข่งขันชกมวย โดยในระยะแรกเป็นการชกแบบคาดเชือก ต่อมาได้มีการร่างและใช้กติกาขึ้น ทำให้การดำเนินการแข่งขันชกมวยเป็นไปอย่างเรียบร้อย ปัจจุบันมีการแข่งขันชกมวยไทยกันอย่างแพร่หลาย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกีฬาตะกร้อ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกีฬาตะกร้อพบว่ามีน้อย เช่นเดียวกับงานวิจัยเรื่องกีฬามวยไทย และงานวิจัยที่ได้ศึกษานั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับทักษะการเล่น และปัญหาการเรียนการสอนวิชาตะกร้อ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ในปี พ.ศ. 2520 วีระ เทพบริรักษ์ (2520 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง "การสร้างแบบทดสอบทักษะตะกร้อข้ามตาข่าย" โดยมีความประสงค์ที่จะสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาตะกร้อข้ามตาข่ายที่ใช้วัดความสามารถของผู้เล่นกีฬาตะกร้อข้ามตาข่าย ได้ถูกต้องและแม่นยำ ซึ่งประกอบด้วยทักษะ 3 รายการ คือ ทักษะการเลี้ยงตะกร้อด้วยเท้า ทักษะการเลี้ยงตะกร้อด้วยเข่า ทักษะการเลี้ยงตะกร้อด้วยศีรษะ และนำแบบสอบถามทักษะกีฬาตะกร้อข้ามตาข่ายไปสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน

ผลการวิจัยพบว่า ข้อสอบที่สร้างขึ้นมีความเที่ยง และความตรงสามารถวัดความสามารถของการเล่นตะกร้อได้ตามความมุ่งหมาย จากนั้นจึงนำแบบสอบถามไปสอบถามกลุ่มประชากรจำนวน 200 คน เพื่อตั้งระดับมาตรฐานของทักษะการเลี้ยงตะกร้อด้วยเท้า ทักษะการเลี้ยงตะกร้อด้วยเข่า ทักษะการเลี้ยงตะกร้อด้วยศีรษะและระดับความสามารถ

จากแบบสอบถามที่ผิวดึงหรือข้ามตาข่าย โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง
อ่อน อ่อนมาก

ในปี พ.ศ. 2526 ปรีชา ไวยโกคา (2526 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษา เรื่อง
"ความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียนเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาตะกร้อ ใน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาจำนวน 96 คน และนักเรียน
จำนวน 576 คน ในโรงเรียนรัฐบาลระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการเรียนวิชาตะกร้อที่ครูพลศึกษามีความคิดเห็นว่าประสบ
ในระดับมาก ได้แก่ เนื้อหาทางทักษะมีมากเกินไป ไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนทั้งหมด เนื้อหา
ทางทักษะเฉพาะตัวขั้นสูงยากเกินไป เวลาในการสอนแต่ละครั้งน้อยเกินไป จำนวนนักเรียน
ในชั้นเรียนที่เรียนวิชาตะกร้อมากเกินไป ความสามารถในการเรียนรู้สมรรถภาพทางกาย
และเพศของนักเรียนต่างกันทำให้ยุ่งยากในการจัดกิจกรรม ไม่มีสื่อทัศนูปกรณ์เกี่ยวกับวิชา
ตะกร้อมาประกอบการสอน สถานที่ใช้เรียนเป็นสนามกลางแจ้งเมื่อฝนตกเป็นอุปสรรคใน
การสอน นักเรียนไม่ช่วยกันระมัดระวังดูแลรักษาลูกตะกร้อ เวลาที่ใช้ในการทดสอบทักษะมีน้อย
เกินไป ไม่มีแหล่งศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในวิชาตะกร้อไม่เคยได้รับการนิเทศเลย ไม่
สามารถติดต่อวิทยากรมาให้ความรู้แก่นักเรียนได้ และมีความยากลำบากในการจัดกิจกรรม
เสริมหลักสูตรให้แก่ นักเรียน นอกจากนั้นจากการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างครู
พลศึกษาส่วนภูมิภาคในแต่ละด้านพบว่า ไม่แตกต่างกัน

สำหรับปัญหาการเรียนวิชาตะกร้อที่นักเรียนมีความคิดเห็นว่าเป็นประสบระดับมาก
ได้แก่ เวลาในการเรียนแต่ละคาบน้อยเกินไป สถานที่ใช้เรียนเป็นสนามกลางแจ้ง เมื่อ
ฝนตกเป็นอุปสรรคในการเรียน เสื้อและตาข่ายเชปัดตะกร้อ บ่วงของตะกร้อหลุดบ้างยังไม่
เพียงพอ ไม่มีการฝึกทักษะตะกร้อเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน และครูไม่เคยนำนักเรียนไปชม
การแข่งขันตะกร้อประเภทต่าง ๆ

จากการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักเรียนหญิงกับนักเรียนชายในแต่ละ
ด้านพบว่า แตกต่างกันด้านการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

นอกจากผลการวิจัยเกี่ยวกับกีฬาไทยที่สามารถแยกได้ตามประเภทกีฬาแล้วยัง
พบว่ามิจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกีฬาไทย โดย รัตณี ไกรสังข์ (2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษา
ความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียนเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช
2521 วิชาพลศึกษา รายวิชาบังคับ โดยการใช้แบบสอบถาม 2 ชุด ชุดที่ 1 สำหรับครู

ผลศึกษาที่สอนวิชาบังคับ จำนวน 69 ชุด และชุดที่ 2 สำหรับนักเรียนที่ผ่านการเรียนรายวิชาบังคับมาแล้ว จำนวน 743 ฉบับ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนกลาง และ 12 เขตการศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของนักเรียน เกี่ยวกับจุดประสงค์วิชาผลศึกษาในด้านประสพผลสำเร็จในการเรียน ความสำคัญต่อนักเรียน อยู่ในระดับมาก ปัญหาในการเรียนอยู่ในระดับน้อย โครงสร้างแผนการสอนมีความสำคัญต่อนักเรียนอยู่ในระดับมาก ปัญหาในการเรียนอยู่ในระดับน้อย โครงสร้างแผนการสอน มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก การจัดรายวิชาแต่ละภาคเรียนและระดับชั้นมีความเหมาะสมแล้ว จุดประสงค์วิชายึดหยุ่น 1-2 วิชาเทเบิลเทนนิส 1-2 วิชากรีฑา 1-2 วิชากระบี่ 1-2 วิชาบาสเกตบอล 1-2 วิชาตะกร้อ 1-2 ในด้านการประสพความสำเร็จในการเรียนและความสำคัญต่อนักเรียนอยู่ในระดับมากและมากที่สุด ลักษณะเนื้อหาวิชาทั้งหมด เห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทุกวิชา สำหรับปัญหาในการเรียน อยู่ในระดับน้อยทุกรายวิชา การใช้สื่อในการเรียน การสอน การใช้หนังสืออ้างอิง อยู่ในระดับมากทุกรายวิชา ยกเว้น วิชากระบี่ 1-2 การใช้สื่อการสอนอย่างอื่น อยู่ในระดับน้อย วิธีการสอน ใช้การสอนแบบบรรยายประกอบ การสาธิต การสอนแบบสำรวจค้นการเคลื่อนไหว การสอนแบบวิซิมอบงาน อยู่ในระดับมากทุกรายวิชา ส่วนการสอนแบบการใช้เทปบันทึกภาพ อยู่ในระดับน้อยทุกวิชา วิธีการวัด และประเมินผล ใช้วิธีการและประเมินผล โดยถือเกณฑ์ตามรายการในแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากทุกรายการวิชา

ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับจุดประสงค์วิชาผลศึกษา วางไว้แจ่มแจ้งชัดเจน สามารถสอนได้ตามจุดประสงค์ และมีความสำคัญต่อนักเรียนอยู่ในระดับมากปัญหาการสอนอยู่ในระดับน้อย โครงสร้างแผนการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากและมากที่สุด การจัดรายวิชาแต่ละภาคเรียนและระดับชั้นมีความเหมาะสมแล้ว จุดประสงค์รายวิชา วางไว้แจ่มแจ้งชัดเจนสามารถสอนได้ตามจุดประสงค์ มีความสำคัญต่อนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ส่วนปัญหาในการสอนส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย ความสำคัญและลักษณะเนื้อหาวิชา ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ลักษณะเนื้อหาวิชา วางไว้แจ่มแจ้งชัดเจน สามารถสอนได้ตามจุดประสงค์ มีความสำคัญต่อนักเรียน อาจารย์มีความคิดเห็นว่าทุกวิชา ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ส่วนปัญหาในการสอน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อยการใช้สื่อการสอน ส่วนใหญ่ใช้หนังสืออ้างอิงอยู่ในระดับมาก สำหรับหนังสือพิมพ์ วิทยุ ทีวี สไลด์ ภาพยนตร์และรูปภาพ

ส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย เกี่ยวกับวิธีการสอนพบว่า ทุกวิชาใช้การสอนแบบบรรยายประกอบ การสาธิต การสอนแบบสำรวจค้นการเคลื่อนไหว การสอนแบบการมอบหมายงาน ส่วนใหญ่ อยู่ในระดับมาก การสอนแบบการใช้เทปบันทึกภาพส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย วิธีการวัดและ ประเมินผลใช้เกณฑ์ตามรายการในแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก นอกนั้นอยู่ในระดับ มากที่สุด

และในปีเดียวกัน ประกิจ จั๊ยปาน (2527 : บทคัดย่อ) ศึกษาสภาพและปัญหา การนำประสบการณ์จากวิชาพลศึกษารายบังคับตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 ไปใช้ในชีวิตประจำวันตามรายงานของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการใช้แบบสอบถามกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 1,500 คน ผลการวิจัย เฉพาะส่วนของรายวิชาตะกร้อและวิชากระบี่ นักเรียนได้นำประสบการณ์ที่ได้รับจากการศึกษา ไปใช้ในชีวิตประจำวันร้อยละ 49.12 และร้อยละ 47.73 ตามลำดับ จัด อยู่ในอันดับที่ 4 และ 5 ของ 5 รายวิชา บังคับทั้งหมดโดยมีเหตุผล คือ

1. การนำประสบการณ์จากวิชาตะกร้อไปใช้ในชีวิตประจำวัน เนื่องจาก นักเรียนเห็นว่า ตะกร้อเป็นกีฬาไทย สมควรอนุรักษ์ไว้ ปัญหาในการนำไปใช้คือ ขาดความสามารถในการใช้ทักษะขั้นสูง หรือท่าพลิกแพลงต่าง ๆ สถานที่ขาดมาตรฐานและความปลอดภัย ชุมชนที่อยู่อาศัยหรือกลุ่มเพื่อนสนิทไม่นิยมการเล่นตะกร้อ จึงไม่มีใครมีโอกาส นำไปใช้

2. การนำประสบการณ์จากวิชากระบี่ไปใช้ในชีวิตประจำวัน เนื่องจากนักเรียน สามารถใช้ป้องกันตัวยามคับขันได้ ปัญหาในการนำไปใช้คือ ขาดคู่มือที่มีความสามารถ และเครื่องป้องกันอันตรายในการฝึกซ้อม วิชากระบี่ไม่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันนำไปใช้จริง ได้น้อย การนำทักษะกระบี่ไปใช้ในสถานการณ์จริงเป็นไปได้ยาก เพราะต้องใช้ความกล้าหาญ และความชำนาญในการใช้กระบี่

งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่ทำในต่างประเทศ พบว่ามีเฉพาะที่เกี่ยวกับ ทักษะคติทางพลศึกษา เท่านั้น โดยเรียบเรียงสรุปตามลำดับของปีที่ศึกษา ดังนี้คือ

ฮิล (Hill 1971 : 771 -A) ได้ทำการวิจัยถึงปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติในการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาในรัฐอาแคนซัส (Arkansas) โดยใช้แบบวัดทัศนคติของ เอดกิงตัน (Edgington Attitude Scale) วัดทัศนคตินักเรียนจำนวน 969 คน ใน 21 โรงเรียน และแบบสอบถามที่เกี่ยวกับการพลศึกษา และทะเบียนบันทึกของครู พบว่า ตัวครูผู้สอน ขนาดของโรงเรียน ขนาดของชั้นเรียน เวลาที่สอนวิชาพลศึกษา ความสามารถทางทักษะของนักเรียน คณะณวิชาพลศึกษา และการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาเป็นปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา

ฮอทจาติ (Hojjati 1980 : 982-A) ได้ทำการวิจัยถึงเรื่อง การเปลี่ยนทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษา หลังการเรียนกิจกรรมพลศึกษา ซึ่งจะมีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาในเวลาว่าง โดยทำการวัดทัศนคติของนักเรียนเกรด 12 กับนักเรียนเกรด 10 และใช้แบบสอบถามซึ่งมีเรื่อง สรีรวิทยา และคุณค่าของพลศึกษาทางสังคม พบว่า

1. แบบวัดทัศนคติ แวร์ (The Wear Physical Education Inventory) มีความเที่ยงตรง และเชื่อมั่น ใช้วัดทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อวิชาพลศึกษาได้
2. นักเรียนมีทัศนคติในทางบวกต่อวิชาพลศึกษาถึง 3 ใน 4 ของนักเรียนทั้งหมด
3. มีความแตกต่างของทัศนคติเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมที่มีความแตกต่างกันซึ่งชี้ให้เห็นว่ากิจกรรมแต่ละอย่างมีโอกาสร่วมสร้างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาไม่เท่ากัน
4. นักเรียนในเกรด 12 มีทัศนคติดีกว่านักเรียนในเกรด 10
5. นักเรียนผิวขาวมีทัศนคติที่ต่อวิชาพลศึกษามากกว่าผิวดำและผิวสีน้ำตาล
6. นักเรียนชายมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาดีกว่านักเรียนหญิง
7. นักเรียนแสดงความซาบซึ้งต่อคุณค่าของวิชาพลศึกษา โดยเฉพาะคุณค่าต่อร่างกาย

โกดิน (Godin 1984 : 451-A) ได้ศึกษา สหสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการออกกำลังกาย และตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับคุณสมบัติส่วนบุคคลและธรรมชาติของสภาพแวดล้อมในครอบครัวของนักเรียนตั้งแต่เกรด 7-12 โดยใช้แบบจำลองทางจิตวิทยาของ ฟิชเบิน (Fishbein) ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมพลศึกษาในปัจจุบันกับประสบการณ์ในอดีต มีอิทธิพลต่อการออกกำลังกายและถ้าต้องการปลูกฝังนิสัยการออกกำลังกายและการฝึกกิจกรรมพลศึกษา ควรเริ่มต้นฝึกตั้งแต่เด็กเล็ก

โบเอ็ทเชอร์ (Boettcher 1988 : 758-A) ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างการ เล่นผลศึกษากับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเกรด 7 โดยใช้แบบทดสอบ ฟิฟที (Physical Performance Test of California) และ ซีทีบีเอส (Comprehensive Tests of Basic Skills) ในการวัด ผลการศึกษาพบว่า การเล่นเกมกิจกรรมทางผลศึกษามีความสัมพันธ์ในการส่งเสริมสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

วูด (Wood 1988 : 2017-A) ได้ศึกษาถึง การเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อวิชาผลศึกษาของนักเรียนที่มีพรสวรรค์ในการเรียนกับนักเรียนที่ไม่มีพรสวรรค์ในการเรียน และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง โดยใช้แบบสำรวจทัศนคติของนักเรียนต่อกิจกรรมผลศึกษา ซี เอ ที พี เอ (Children's Attitudes Toward Physical Activity) ในการประเมินทัศนคติและแยกเปรียบเทียบตามเพศ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีทัศนคติในทางบวกต่อกิจกรรมผลศึกษา โดยเชื่อว่าการเข้าร่วมกิจกรรมผลศึกษาจะช่วยให้มีโอกาสดีในการติดต่อสังสรรค์กับบุคคลอื่น ๆ นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับสุขภาพและความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกาย นักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนดีจะมีทัศนคติต่อกิจกรรมทางผลศึกษาแตกต่างจากนักเรียนที่เรียนไม่ค่อยดีทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย นักเรียนกลุ่มที่เรียนดีจะไม่ค่อยเล่นเสียงต่อการได้รับบาดเจ็บในการเล่นกีฬา และนักเรียนหญิงจะมีทัศนคติที่เข้มแข็งไปในทางที่มีสุนทรียในกิจกรรมผลศึกษามากกว่านักเรียนชาย

เกษม นครเขตต์ (Kaskem 1989 : 2275-A) ทำการศึกษาทัศนคติต่อกิจกรรมผลศึกษาของคนต่างวัฒนธรรม โดยศึกษาถึงลักษณะ 6 ประการ คือ (1) กิจกรรมทางผลศึกษาในฐานะที่เป็นประสบการณ์ทางสังคม (2) กิจกรรมผลศึกษาเพื่อสุขภาพและความแข็งแรง (3) กิจกรรมทางผลศึกษาในฐานะที่เป็นผลให้เกิดความวิงเวียน (4) กิจกรรมผลศึกษาในฐานะประสบการณ์เกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์ (5) กิจกรรมผลศึกษาในฐานะที่เป็นเครื่องระบายนารมณ์ (จิตบำบัด) และ (6) กิจกรรมผลศึกษาในฐานะที่เป็นประสบการณ์ทางวินัยและบำเพ็ญประโยชน์ โดยศึกษาจากนักศึกษาจาก 6 ประเทศ คือ จีน ญี่ปุ่น เกาหลี ไทย มาเลเซีย และอเมริกัน จำนวน 606 คน ในมหาวิทยาลัยอินเดียนา ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นด้วยกับทัศนคติทางผลศึกษาในเรื่องเข้าร่วมเพื่อส่งเสริมสุขภาพและความแข็งแรง ผิดให้เกิดความมั่นคงทางอารมณ์ และเป็นการเสริมสร้างวินัย นอกจากนี้ผลการศึกษาข้างชี้ให้เห็นว่า ทัศนคติที่มีต่อกิจกรรม

ผลศึกษาที่แตกต่างกันเป็นผลต่อเนื่องมาจากความแตกต่างกันทางสังคมวิทยาวัฒนธรรมอีกด้วย มิใช่เป็นอิทธิพลที่มีมาแต่เกิด แต่เป็นเพราะการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามชาวอเมริกันมีทัศนคติในทางบวกมากกว่ากลุ่มที่มาจากเอเชียตะวันออกและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ฮาร์เวย์ (Harvey 1989 : 2961-A) ศึกษาวิเคราะห์สภาวะและลักษณะความกังวลที่เป็นผลมาจากสิ่งแวดล้อม ในวิชาบังคับผลศึกษา ผลการศึกษาสรุปได้ว่า การเรียนวิชาผลศึกษา ไม่ก่อให้เกิดสถานการณ์กดดันต่อผู้เรียน

ลี (Lee 1989 : 2963-A) สัมภาษณ์ผลกระทบของการเข้าร่วมกิจกรรมผลศึกษาที่มีผลต่อลักษณะ 3 ประการของนักศึกษา คือ ความคิดรวบยอดของตนเอง (Self-Concept) การยอมรับตนเอง (Self acceptance) และอุดมคติของตนเอง (Ideal Self) โดยสำรวจจากนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาเพาะกาย (Weight Training) คาราเต้ และกอล์ฟกับการเรียนวิชาการศึกษาควคู่กันไป โดยใช้การวัดตัวบ่งชี้การปรับตัวและค่านิยมของวัยผู้ใหญ่ (The Adult Index of Adjustment and Value) เพื่อวัดลักษณะทั้ง 3 อย่าง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนในห้องเรียนวิชาการ จะมีความคิดรวบยอดและความขัดแย้งในเรื่องคะแนนทั้งในแง่ ความคิดรวบยอดและอุดมคติ มากกว่านักเรียนที่เรียนวิชาผลศึกษา ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการที่นักศึกษาให้ความสนใจกับการศึกษาทางวิชาการ ว่าสำคัญกว่าวิชาทางกิจกรรม

โกลด์ไฟน์ (Goldfine 1989 : 1731-A) ได้ศึกษาทดลองเพื่อยืนยันผลของการรวมลักษณะการใช้ความคิดรวบยอด หลักสูตรเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของสุขภาพที่มีผลต่อทัศนคติ การเรียนรู้และพฤติกรรมในกิจกรรมผลศึกษา ในช่วงโมงผลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยแบ่งประชากรเป็น กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งนี้เพื่อหาว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ ระหว่างนักเรียนที่เรียน โดยการฟังบรรยายเกี่ยวกับการศึกษาเรื่องความสมบูรณ์ของร่างกาย (Health Fitness) เช่น ประโยชน์ของการออกกำลังกายร่วมกันกับการฝึกปฏิบัติจริง (กลุ่มทดลอง) กับนักเรียนที่เรียน โดยการฝึกกิจกรรมผลศึกษาและเรียนโดยใช้ทักษะ (กลุ่มควบคุม) ผลการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองมีทัศนคติในทางบวกต่อกิจกรรมผลศึกษา และมีความเข้าใจเกี่ยวกับสมรรถภาพทางกายมากกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งสรุปได้ว่า การสอนโดยใช้วิธีให้ความรู้ทั้งใน เรื่องทฤษฎีและปฏิบัติจะทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนผลศึกษา

สรุป

จากการเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้ ทั้งในและต่างประเทศ พบประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

1. การละเล่นกีฬาไทย ได้มีการละเล่นแพร่หลายมาตั้งแต่สมัยอยุธยา โดยมีการละเล่นกันในวันตรุษสงกรานต์ งานบวช และเรื่อยมาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ จนทั้งได้มีการจัดตั้งสมาคมกีฬาสยาม เพื่อดำเนินการจัดการแข่งขันกีฬาไทย กีฬาที่จัดการแข่งขันได้แก่ กระบี่กระบอง มวยไทย วัว ตะกร้อ หมากกรุก สะก้า และกีฬาพื้นเมืองของไทย โดยได้ดำเนินการจัดการแข่งขันมา จนถึงปัจจุบัน

2. จากการวิจัยทั้งในและต่างประเทศ พบว่า นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมพลศึกษา และยังพบว่ากิจกรรมพลศึกษามีความสัมพันธ์ในการส่งเสริมสัมฤทธิผลทางการเรียน และมีความสัมพันธ์กับสมรรถภาพทางกาย นอกจากนี้ นักเรียนยังสามารถนำกิจกรรมพลศึกษา ไปใช้ในการออกกำลังกายได้

3. อุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนกีฬาไทย พบว่า มีปัญหาต่าง ๆ ดังนี้

- ครูผู้สอนขาดทักษะในการสอนกีฬาแต่ละชนิด
- สถานที่ไม่เหมาะสมมาตรฐานและความปลอดภัย เช่น พื้นสนามแข่งขันสนามอยู่กลางแจ้ง เมื่อฝนตกจึงเป็นอุปสรรคในการเรียน
- ระยะเวลาในการเรียนแต่ละคาบมีน้อย ไม่พอในการฝึกทักษะ และเวลา

ในการทดสอบมีน้อย

- ขาดสื่อทรรศนอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอน ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนแบบบรรยายและสาธิต
- นักเรียนขาดการฝึกซ้อมทักษะเพิ่มเติม